

DE TERUGKEER NAAR MAXTON HALL COLLEGE

Mona Kasten bij Boekerij:

Begin again

Trust again

Feel again

Hope again

Dream again

Maxton Hall College

De geheimen van Maxton Hall College

De terugkeer naar Maxton Hall College

Mona Kasten

DE TERUGKEER
NAAR MAXTON
HALL COLLEGE

Is er nog een kans op een lang en gelukkig leven samen?
Of worden Ruby en James elkaars ondergang?

III

Vertaald uit het Duits door Joyce Sengers-Bekkers

ISBN 978-90-225-9807-8

ISBN 978-94-023-1913-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Save Us*

Vertaling: Joyce Sengers-Bekkers

Omslagontwerp: © Bürosüd

Omslagbeeld: © Alberto Manuel Urosa Toledano, Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Anna

*Doesn't today feel like a day to be certain?
Certain, yet to decide.*

GERSEY, 'A DAY TO BE CERTAIN'

1

Graham

Mijn opa vroeg me altijd: wat zou je doen als de dag waarop je alles verliest, is aangebroken? Ik heb nooit serieus over een antwoord op die vraag nagedacht, maar altijd geantwoord met het eerste dat in me opkwam.

Toen ik zes jaar oud was en mijn broer bewust mijn speelgoed-graafmachine kapot had gemaakt, zei ik: *dan repareer ik de graafmachine.*

Toen ik tien was en we vanuit Manchester verhuisden naar een plaatsje in de buurt van Londen, zei ik stug: *dan zoek ik gewoon nieuwe vrienden.*

En toen mijn moeder stierf en ik als zeventienjarige probeerde sterk te zijn voor mijn vader en broer: *we komen hier wel doorheen.*

Zelfs toen was opgeven geen optie voor mij.

Maar nu, nu ik bijna vierentwintig ben en ik me in dit kantoor plotseling een soort crimineel voel, heb ik geen antwoord meer paraat. Op dit moment zie ik geen uitweg uit mijn situatie. Mijn toekomst is onzeker. Ik weet niet hoe het verder moet.

Ik trek de piepende lade van het zware kersenhouten bureau open en haal er de pennen en notitieblokken uit die daar het afgelopen jaar

hun vaste plek hebben gevonden. Mijn bewegingen zijn langzaam, mijn armen loodzwaar. Terwijl ik eigenlijk op zou moeten schieten: ik moet het gebouw verlaten voor de middagpauze voorbij is.

U bent per direct geschorst. Ik verbied u elke omgang met de leerlingen van Maxton Hall College. Als u zich hier niet aan houdt, zullen we aangifte tegen u doen.

De pennen glippen tussen mijn vingers door en kletteren op de vloer.

Verdomme.

Ik buk, raap ze weer bij elkaar en gooi ze bij de andere spullen die ik in een doos heb gestopt. Een bijeengeraapt zootje van notitieblokken, studieboeken, de oude wereldbol van mijn opa en lesmateriaal dat ik voor morgen had gekopieerd en nu eigenlijk moet weggooiën, maar ik kan me er niet toe zetten.

Ik kijk om me heen, naar mijn kantoor. De boekenkasten zijn leeg. De paar papiertjes en de viezige onderlegger op het bureau zijn het enige bewijs dat ik hier tot een paar uur geleden nog werkstukken zat te corrigeren.

Eigen schuld, klinkt een hatelijke stem in mijn hoofd.

Ik wrijf over mijn dreunende slapen en controleer voor de laatste keer alle lades en vakjes in het bureau. Ik zou mijn afscheid niet langer moeten uitstellen dan nodig, maar ik vind het moeilijker om deze ruimte achter me te laten dan ik had gedacht. Ik heb een paar weken geleden al besloten een baan te zoeken op een andere school, zodat ik met Lydia samen kan zijn. Maar een werkplek uit eigen beweging verlaten is heel wat anders dan door de beveiliging naar buiten geëscorteerd worden.

Ik slik en haal mijn jas van de houten kapstok. Houterig trek ik hem aan, dan pak ik de doos en loop naar de deur. Ik loop het kantoor uit zonder nog eens om te kijken.

Er gaat een wirwar aan vragen door mijn hoofd: *Weet Lydia het al? Hoe gaat het met haar? Wanneer zal ik haar weer zien? Wat moet ik nu doen? Zal ik ooit weer door een school aangenomen worden? En zo niet?*

Maar ik kan de antwoorden op die vragen momenteel niet vinden. In plaats daarvan probeer ik de opkomende paniek te onderdrukken terwijl ik naar het secretariaat loop om mijn sleutelbos in te leveren. Ik kom verschillende leerlingen tegen, sommige begroeten me vriendelijk. Ik voel een pijnlijke steek in mijn maag. Ik kan het nauwelijks opbrengen hun glimlach te beantwoorden. Wat heb ik hier met veel plezier lesgegeven.

Ik loop de gang van het secretariaat in en plotseling voelt het alsof er iemand een emmer ijswater over mijn hoofd heeft gegooid. Ik blijf zo abrupt staan dat er vanachter iemand tegen me aan botst en zich vervolgens mompelend verontschuldigt. Maar ik luister nauwelijks. Mijn blik is gericht op de lange, roodblonde jonge man aan wie ik deze hele situatie te danken heb.

James Beaufort houdt zijn gezicht strak in de plooi als hij me ziet. Hij kijkt me zelfs aan met een onverschillige blik, alsof hij niet zojuist mijn leven heeft verwoest.

Ik wist waar hij toe in staat was. En het was me wel duidelijk dat ik hem beter niet tegen me in het harnas kon jagen. ‘Beaufort en zijn vrienden zijn onberekenbaar,’ heeft rector Lexington op mijn aller-eerste werkdag bij wijze van waarschuwing gezegd. ‘Kijk uit.’ Ik heb zijn woorden destijds van me af laten glijden, omdat ik de andere kant van het verhaal al kende. Lydia had me verteld hoeveel deze jongen leed onder de druk van zijn familie, hoe gesloten hij was ten opzichte van zijn tweelingzus.

Achteraf voel ik me vreselijk dom dat ik niet voorzichtiger ben geweest. Ik had moeten weten dat James alles voor Lydia over zou

hebben. Waarschijnlijk is mijn beroepsmatige ondergang voor hem niets meer dan een futiliteit.

Naast James staat Cyril Vega, een jongen die ik gelukkig nooit in mijn klas heb gehad. Ik weet niet of het me gelukt was om professioneel te blijven. Zodra ik hem zie, verschijnt het beeld van hem en Lydia voor mijn ogen. Hoe ze samen de school verlaten en in een Rolls-Royce stappen. Hoe ze met elkaar lachen. Hoe hij haar omarmt en troost, terwijl ik dat na de dood van haar moeder niet kon doen.

Ik heb een momentje nodig om me te herpakken, bijt dan mijn kiezen op elkaar en loop door met de doos onder mijn arm geklemd. Hoe dichterbij die jongens kom, hoe steviger ik mijn hand om de sleutels in mijn jaszak sluit. Ze hebben hun gesprek onderbroken en bestuderen me. Hun gezichten zijn harde, ondoorringbare maskers.

Voor de deur van het secretariaat blijf ik staan en wend me tot James. 'Tevreden?'

Een reactie blijft uit, wat me nog razender maakt.

'Wat dachten jullie precies?' vraag ik en ik kijk hen uitdagend aan. 'Zijn jullie je er wel van bewust dat jullie mensenlevens verwoesten met jullie kinderachtige streken?'

James wisselt een blik met Cyril en er trekt een lichte bloes over zijn wangen, net als bij zijn zus als ze boos wordt. Die twee lijken zo veel op elkaar, terwijl ze naar mijn mening niet meer van elkaar zouden kunnen verschillen.

'U bent degene die hier vooraf beter over na had moeten denken,' bijt Cyril me toe.

Hij kijkt nog bozer dan James en het begint me te dagen dat ze waarschijnlijk samen het plan hebben uitgewerkt me van school te laten sturen.

Aan Cyrils blik is duidelijk te zien wie hier de machtspositie

heeft. Hij kan alles doen, ook al ben ik ouder. Hij heeft gewonnen en dat weet hij. De overwinning staat hem in het gezicht geschreven en is terug te zien in zijn hele houding.

Ik stoot een berustend lachje uit.

‘Dat u nog kunt lachen,’ zegt hij. ‘Het is voorbij. Beseft u wel dat al uw vuile was buiten hangt?’

Ik knijp zo hard in de sleutelbos dat de kleine metalen tandjes in mijn huid snijden. Denkt die blaag nou echt dat ik dat niet weet? Dat ik me niet realiseer dat het niemand iets uitmaakt wanneer en waar Lydia en ik elkaar hebben leren kennen? Dat niemand ons zal geloven als we zweren dat we elkaar al kenden en van elkaar hielden voordat ik les gaf op Maxton Hall? En we onze relatie hebben beëindigd zodra ik wist dat ik haar docent zou worden? Natuurlijk weet ik dat. Vanaf nu zal ik voor altijd die vunzige gast zijn die een affaire met een leerling had toen hij nog maar net voor de klas stond.

Ik word misselijk van het idee.

Zonder de twee jongens nog een blik waardig te gunnen, loop ik het secretariaat in. Ik pak de sleutels uit mijn jaszak, smijt ze op de balie en draai me meteen weer om. Als ik de jongens weer passeer, zie ik vanuit mijn ooghoek dat Cyril James een mobieltje in handen drukt. ‘Bedankt, man,’ hoor ik hem zeggen. Dan wend ik mijn blik af en loop zo snel mogelijk naar de uitgang. Ik krijg maar half mee dat James achter me begint te schreeuwen.

Elke stap doet pijn, elke ademhaling voelt als een loodzware opgave. Mijn oren suizen, waardoor ik bijna niets anders meer hoor. Het gelach van leerlingen, weergalmende voetstappen, het geknars van de dubbele deuren waardoor ik Maxton Hall verlaat en het onbekende tegemoet treed.

Ruby

Ik lijk wel verdoofd.

Als de buschauffeur zegt dat we bij de eindhalte zijn aangekomen, weet ik even niet wat dat betekent. Dan besef ik dat ik moet uitstappen als ik niet helemaal mee terug naar Pemwick wil. Ik kan me de afgelopen drie kwartier niet herinneren, omdat ik zo in gedachten verzonken was.

Mijn armen en benen voelen zwaar en tegelijkertijd kriebelig terwijl ik de trap af en naar buiten loop. Ik heb beide handen strak om de banden van mijn rugzak geslagen, alsof die me houvast bieden. Helaas raak ik dit gevoel er niet door kwijt. Alsof ik gevangen zit in een wervelwind waar ik maar niet aan kan ontkomen. Ik weet niet meer wat boven of onder is.

Dit kan niet gebeurd zijn. Ik kan niet van school gestuurd zijn. Mijn moeder kan toch niet echt geloven dat ik een affaire met een docent heb? Mijn droom om naar Oxford te gaan kan niet zojuist uiteengespat zijn.

Volgens mij ben ik mijn verstand aan het verliezen. Mijn ademhaling gaat steeds sneller en ik krijg kramp in mijn vingers. Ik voel het zweet over mijn rug naar beneden lopen en tegelijkertijd heb ik kippenvel over mijn hele lichaam. Ik ben duizelig. Ik sluit mijn ogen en probeer mijn ademhaling weer enigszins onder controle te krijgen.

Als ik ze weer opendoe, heb ik niet meer het gevoel dat ik moet overgeven. Voor het eerst sinds ik uit de bus ben gestapt, neem ik mijn omgeving waar. Ik ben drie haltes te laat uitgestapt en sta nu aan de andere kant van Gormsey. Normaal gesproken zou me dit vreselijk irriteren. Maar in plaats daarvan ben ik bijna opgelucht, want ik kan nu absoluut niet naar huis. Niet nu mam me zo heeft aangekeken.

Er is maar één iemand die ik op dit moment wil spreken. Eén iemand die ik onvoorwaardelijk vertrouwt en die heel goed weet dat ik zoiets nooit zou doen.

Ember.

Ik loop in de richting van de plaatselijke middelbare school. Het kan niet lang meer duren tot de school uit is, want er komen me al een paar jonge scholieren tegemoet. Een groep jongens probeert elkaar van de smalle stoep en de bosjes in te duwen. Als ze me zien, stoppen ze en lopen met gebogen hoofd langs me heen, alsof ze bang zijn dat ik ze elk moment op hun kop kan geven voor hun gedrag.

Hoe dichter ik bij de middelbare school van Gormsey kom, hoe vreemder ik me voel. Tweeënhalf jaar geleden zat ik zelf nog op deze school. Ik mis het niet, maar nu ik hier weer ben, voelt het alsof ik een welkom uitstapje maak naar het verleden. Behalve dan dat niemand zich destijds naar me omdraaide en me aanstaarde, omdat ik het schooluniform van een privéschool draag.

Ik neem de laatste paar treden naar de entree. De muren van het gebouw, die waarschijnlijk ooit wit gestuukt waren, zijn vergeeld en de verf bladdert van de kozijnen. Het moge duidelijk zijn dat er in de afgelopen jaren geen geld in de school is gestoken.

Ik wring me langs de leerlingen die massaal naar buiten stromen heen en zoek een bekend gezicht. Het duurt niet lang tot ik een meisje met twee strakke vlechten heb ontdekt dat samen met een jongen de school uit loopt.

‘Maisie!’ roep ik.

Maisie blijft staan en kijkt zoekend om zich heen. Als ze me herkent, tilt ze vragend haar wenkbrauwen op. Ze gebaart naar haar vriend dat hij even op haar moet wachten en slalomt dan naar me toe. ‘Ruby,’ zegt ze. ‘Hoi. Hoe is het?’

‘Weet je waar Ember is?’ vraag ik. Mijn stem klinkt normaal en ik vraag me af hoe dat kan nu mijn hele leven aan diggelen ligt.

‘Ik dacht dat Ember ziek was?’ antwoordt Maisie fronsend. ‘Ze was vandaag niet op school.’

‘Wat?’

Dat kan niet. Ember en ik zijn vanochtend tegelijk vertrokken. Waar is ze in vredesnaam heen gegaan als ze niet op school is geweest?

‘Ze heeft me een berichtje gestuurd dat ze met keelpijn in bed ligt.’ Maisie haalt haar schouders op en werpt een blik over haar schouder. ‘Waarschijnlijk is ze gewoon thuis en zijn jullie elkaar misgelopen. Ik moet gaan. Is het goed als ik...?’

Ik knik snel. ‘Tuurlijk. Dank je.’

Ze zwaait nog eens, loopt dan de trap af en haakt haar arm door die van haar vriend. Ik kijk de twee na terwijl de gedachten door mijn hoofd tollen. Als Ember vanochtend keelpijn had, heb ik daar niets van gemerkt. Ze zag er niet ziek uit en gedroeg zich ook niet vreemd. Tijdens het ontbijt was alles normaal.

Ik haal mijn mobieltje uit mijn tas. Op het scherm staat dat ik drie gemiste oproepen van James heb. Ik wis de melding terwijl mijn wangen warm worden.

Ik heb de foto's gemaakt, weerklinkt zijn stem in mijn hoofd. Maar ik probeer het knellende gevoel in mijn borst te negeren. Ik ga naar mijn favorieten en tik op Embers naam. Hij gaat over, dus staat haar mobieltje niet uit. Toch neemt ze niet op, ook niet als hij voor de tiende keer overgaat. Ik hang op en open een nieuw bericht.

Bel me alsjeblieft terug. Ik moet dringend met je praten.

Ik verstuur het bericht en stop mijn mobieltje in de zak van mijn blazer. Dan loop ik de trap af en draai me nog een laatste keer om naar de school. Ik heb het gevoel dat ik hier helemaal verkeerd ben. Er bestaat geen twijfel over dat ik hier niet thuishoor. Maar dat geldt nu ook voor Maxton Hall.

Ik hoor nergens meer thuis, schiet het door mijn hoofd.

Met die gedachte in mijn hoofd loop ik het schoolterrein af. Zonder erover na te denken sla ik links af en loop de hoofdweg af in de richting van de woonwijken, ook al is thuis wel de laatste plaats waar ik nu wil zijn. Als mam me nog eens zo teleurgesteld aankijkt als in Lexingtons kantoor, zou ik dat niet kunnen verdragen.

Alles wat er is gebeurd, wordt op repeat voor mijn geestesoog afgespeeld. Ik hoor steeds weer opnieuw de stem van de rector. Hoe hij me met enkele woorden mijn hele toekomst heeft afgenomen. Alles waar ik jarenlang voor heb gewerkt.

Terwijl ik langs een rij cafés en winkeltjes wandel, vang ik flarden van de gesprekken op van leerlingen die voor en achter me lopen. Ze praten over huiswerk, maken zich druk over leraren of lachen om iets wat in de pauze is gebeurd. Als verdoofd realiseer ik me dat ik met niemand meer dit soort gesprekken kan voeren. Er zit niets anders op dan hier te lopen en me te laten bspotten door de zon in de wetenschap dat ik niets meer heb in mijn leven. Geen school, geen familie, geen vriend.

Ik voel de tranen in mijn ogen springen en ik probeer tevergeefs ze weg te knippen. Ik heb mijn zus nodig. Ik heb iemand nodig die me kan vertellen dat alles goed komt, ook al geloof ik dat zelf niet.

Op het moment dat ik mijn mobieltje weer wil pakken, stopt er een auto op straat. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat het een donker-groene, gammele bak is met verroeste velgen en vuile ramen. Ik ken

niemand die in zo'n auto rijdt, dus loop ik door zonder er aandacht aan te besteden.

Maar de auto volgt me. Ik draai opzij om nog eens goed te kijken op het moment dat het raam aan de bestuurderskant naar beneden wordt gedraaid.

Op het gezicht dat tevoorschijn komt, had ik in elk geval niet gerekend. Verrast blijf ik staan.

'Ruby?' vraagt Wren. Blijkbaar zie ik er net zo vreselijk uit als ik me voel, want Wren knijpt zijn ogen samen en buigt een stuk uit het raam naar buiten om me beter te kunnen bekijken. 'Is alles goed?'

Ik pers mijn lippen strak op elkaar. Wren Fitzgerald is zo'n beetje de laatste die ik nu wil spreken. Al helemaal als ik erover nadenk waarom hij me zo aankijkt. Hij heeft vast al gehoord dat ik van school ben getrapt. Ik word overspoeld door woede en loop door zonder te antwoorden.

Achter me wordt een autoportier dichtgeslagen. Even later hoor ik snelle voetstappen. 'Ruby, wacht!'

Ik blijf staan en sluit mijn ogen. Dan haal ik twee, drie keer diep adem. Ik probeer niet te laten merken hoe verslagen ik ben en hoe ik me voel als ik me naar Wren omdraai.

'Je ziet eruit alsof je elk moment van je stokje kunt gaan,' zegt hij fronsend. 'Heb je hulp nodig?'

Ik snuif zacht. 'Hulp?' kras ik. 'Van jou?'

Wren perst zijn lippen op elkaar. Hij kijkt even naar de stoep, dan kijkt hij weer op. 'Alistair heeft verteld wat er is gebeurd. Echt kut.'

Ik verstijf en wend mijn blik af. Precies zoals ik al dacht. De hele school weet er al van. Fantastisch. Ik kijk naar de façade van een sportschool aan de overkant van de weg. Er lopen een paar mensen op de loopband, anderen zijn aan het gewichtheffen. Misschien moet ik me daar verstoppen. Daar vindt vast niemand me.

‘Geweldig,’ mompel ik.

Ik wil me weer van hem afwenden en weglopen, maar iets houdt me tegen. Misschien het feit dat Wren niet in een limousine langs kwam rijden, maar in een rammelbak die eruitziet alsof hij elk moment uit elkaar kan vallen. Misschien is het ook de blik in zijn ogen, serieus en oprecht en niet alsof hij me op de hak wil nemen. Misschien is het ook het feit dat we hier in Gormsey zijn, de laatste plaats waar ik iemand als Wren Fitzgerald zou verwachten.

‘Wat doe je eigenlijk hier?’

Wren haalt zijn schouders op. ‘Ik was toevallig in de buurt.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘In Gormsey. Toevallig.’

‘Luister,’ zegt Wren om van onderwerp te veranderen. ‘Ik kan niet geloven dat James er iets mee te maken heeft.’

‘Heeft hij je gestuurd om me dat wijs te maken?’ vraag ik met trillende stem.

Wren schudt zijn hoofd. ‘Nee. Maar ik ken James. Hij is mijn beste vriend. Zoiets zou hij niet doen.’

‘Het zijn foto’s waarop het lijkt alsof ik met een leraar sta te zoenen, Wren. En James heeft toegegeven dat hij ze heeft gemaakt.’

‘Hij heeft ze misschien wel gemaakt, maar dat betekent niet dat hij ze naar Lexington heeft gestuurd.’

Ik pers mijn lippen op elkaar.

‘Dat zou James nooit doen,’ zegt Wren met klem.

‘Hoe weet je dat zo zeker?’ vraag ik.

‘Omdat ik weet wat James voor je voelt. Hij zou nooit iets doen om jou te kwetsen.’

Hij lijkt er zo zeker van dat alle gedachten en gevoelens weer als een wervelwind opwaaien. Maakt het iets uit als James de foto’s niet naar Lexington heeft gestuurd? Waarom heeft hij ze überhaupt gemaakt?

‘Ik wil zelf ook weten wat er is gebeurd,’ zegt Wren. ‘Ik ga nu naar hem toe. Kom met me mee, Ruby. Dan weet jij het ook.’

Ik staar Wren aan. Ik sta op het punt hem te vragen of hij niet goed bij zijn hoofd is. Toch aarzel ik.

Ik heb mijn dieptepunt vandaag al bereikt. Het kan niet erger worden, dus heb ik ook niets te verliezen.

Ik negeer de alarmbellen die in mijn hoofd beginnen te rinkelen. Zonder er verder over na te denken, loop ik naar Wrens roestbak en stap in.

2

Lydia

Het nieuws dat Graham is geschorst, is rondgegaan als een lopend vuurtje. Het was ondraaglijk voor de school te moeten staan en te wachten tot Percy me eindelijk kwam halen, al helemaal omdat ik James en Ruby geen van beiden kon bereiken. Laat staan Graham. Ik word al misselijk bij het idee hoe hij zich nu moet voelen en dat ik niet weet hoe het met hem gaat, maakt me gek.

Als ik uiteindelijk thuis aankom, loop ik rechtstreeks naar mijn kamer en probeer hem nog eens te bellen. Dit keer neemt hij op en ik haal opgelucht adem.

‘Graham?’

‘Ja.’ Zijn stem is toonloos.

‘Het spijt me zo,’ flap ik eruit terwijl ik door mijn kamer ijsbeer. Mijn hele lichaam staat strak van de adrenaline en mijn hart klopt snel en heftig tegen mijn borstkas. ‘Het spijt me zo. Dit wilde ik niet.’

Ik hoor Graham scherp inademen. ‘Dit is niet jouw schuld, Lydia.’

Jawel. Het is mijn schuld dat Graham en Ruby van school zijn gestuurd. ‘Ik ga vanmiddag nog naar rector Lexington en leg alles uit. Ik zet alles weer recht, geloof me. Ik neem de schuld op me en...’

‘Lydia.’ Graham onderbreekt me zacht.

‘Ruby is ook geschorst. Dat heeft ze absoluut niet verdiend. Ik kan niet toelaten dat zij wordt bestraft voor iets wat ze helemaal niet heeft gedaan.’

‘Lydia, ik...’ Voordat hij zijn zin kan afmaken, wordt mijn mobieltje uit mijn hand gerukt. Ik slaak een kreetje van schrik en draai me vliegensvlug om.

Pap staat tegenover me en kijkt me aan met een ijskoude blik. Dan kijkt hij naar het oplichtende schermpje van mijn mobiel en drukt het gesprek weg.

‘Hé! Wat...?’ begin ik.

‘Je hebt nooit meer contact met die leraar,’ onderbreekt vader me met een ijzige stem. ‘Begrepen?’

Ik open mijn mond, maar paps stem en de woedende blik in zijn ogen verhinderen dat ik ook maar een woord zeg.

Hij weet het.

Pap weet van Graham en mij.

O, god.

‘Pap...’ fluister ik wanhopig.

Als ik dat zeg, trekt hij zijn gezicht in een grimas die er bijna pijnlijk uitziet. ‘Als je moeder nog had geleefd, had ze zich kapot geschaamd.’

Hij zegt het zo rustig dat het even duurt voor de woorden tot me doordringen. Ze voelen als een klap in mijn gezicht en ik wijk een stap achteruit, weg van hem en zijn woede. ‘Ik kan het uitleggen, pap. Het is echt niet wat je denkt. Graham en ik kenden elkaar al langer, we...’

Plotseling tilt mijn vader zijn arm op en smijt het mobieltje met volle kracht tegen de muur. Het breekt in kleine stukken uiteen en landt in zwarte scherven en stukjes plastic op de vloer. Vol verbazing staar ik hem aan.

‘Dit is de laatste keer dat ik je waarschuw: die man spreek je nooit meer. Begrepen?’ Inmiddels trilt zijn stem van woede.

‘Ik probeer alleen maar uit te leggen dat het...’

‘Ik wil je smoesjes niet horen, Lydia,’ zegt hij, waarmee hij me wederom onderbreekt.

Ik heb er een bloedhekel aan als hij zo doet. Als hij niet naar me wil luisteren, hoewel hij heel goed weet dat ik iets te zeggen heb.

‘Ik heb niet met alles wat ik heb gevochten voor jouw reputatie, zodat jij de eerste de beste ondoordachte beslissing kunt nemen. Afgelopen, begrepen?’

Het lijkt alsof iemand ijswater in mijn gezicht heeft gegooid. Het duurt even voordat ik mijn stem terugvind. ‘Wat bedoel je daarmee? Hoe heb je voor mijn reputatie gevochten?’

Paps gezicht verandert in steen. ‘Ik heb ervoor gezorgd dat onze familie niet met nog meer schandalen te kampen krijgt. Wat dacht je van een beetje dankbaarheid, in plaats van dat je zo’n gezicht trekt?’

Ik voel een brok in mijn keel. ‘Wat heb je gedaan?’ vraag ik hees. ‘Heb jij die foto’s aan Lexington gegeven?’

Paps koude ogen blijven op mijn gezicht gericht. ‘Ja.’

Ik krijg geen lucht meer. Ik word misselijk, de kamer begint te draaien. Ik grijp met één hand de stoel die voor me staat, zodat ik ergens op kan steunen.

Mijn bloedeigen vader heeft ervoor gezorgd dat Graham zijn baan kwijt is en James’ vriendin is geschorst.

‘Hoe kon je dat nou doen?’ fluister ik.

De behoefte om mijn situatie uit te leggen, is als sneeuw voor de zon verdwenen. Ik voel alleen nog maar ongeloof. En een onbeschrijflijke woede die ik met de seconde heviger in mijn aderen voel borrelen.

‘Je had deze familie te gronde kunnen richten. Kan het je dan helemaal niets schelen wat je op het spel hebt gezet met je naïeve gedrag? Betekent deze familie helemaal niets voor je?’ vraagt mijn vader.

‘Familie? Deze familie kan jou toch gestolen worden!’ sis ik en ik bal mijn handen tot vuisten. Mijn armen trillen en ik heb het gevoel elk moment uit elkaar te kunnen klappen. ‘Het enige wat jou interesseert, is geld. Het kan je geen zier schelen hoe het sinds mams dood met mij en James gaat. En nu sta je hier en verwacht je dat ik blij ben dat je mijn vriend hebt laten schorsen?’

Paps neusvleugels worden even groot bij het woord ‘vriend’, verder lijkt zijn gezicht uit steen gehouwen. ‘Ik zou nog veel meer doen om de reputatie van deze familie te redden.’

Zijn rustige stem maakt me woedend. Mijn ademhaling gaat steeds sneller en ik druk mijn nagels zo hard in mijn handpalmen dat het niet lang kan duren tot ik bloed.

‘Je mag me wel eens wat dankbaarheid tonen, Lydia.’ Pap doet er nog een schepje bovenop.

Mijn woede bereikt het kookpunt. Ik kan me niet meer inhouden en de woorden sproeien als water door een doorgebroken dam naar buiten. ‘Je kunt hem dan misschien van school laten sturen, maar je kunt hem niet uit mijn leven houden!’ schreeuw ik.

‘Let jij maar eens op.’ Pap draait zich om en wil mijn kamer uit lopen.

Maar ik ben nog niet klaar.

‘Nee, dat kan je niet. Ik ben zwanger!’

Hij blijft staan. Tergend langzaam draait hij zich naar me om. ‘Pardon?’

Ik steek trots mijn kin naar voren. ‘Ik ben zwanger. Van Graham.’

Zijn reactie is vreemd om te zien. Even kijkt hij me alleen aan en